

Proloog

Tess

Ik ben te laat.

En ik ben bijna nooit te laat, dat is het punt. Ik ben meestal zo punctueel dat sommige mensen – met name mijn zus Evi – er gek van worden. Ze zegt dat zij daardoor slecht bij me afsteekt. Maar nu staat ze te wachten tot ik haar zal ophalen bij het River Museum, en ik had er vijf minuten geleden al moeten zijn.

Het is zaterdagmiddag, vier uur, helder en koud. Tijdens mijn rit door het moeras zie ik ijs op de oevers, sprankelend op de goudkleurige grassen en de splinterende oude aanlegsteiger. De Connecticut River is bijna dichtgevroren, maar is nog donkerblauw op de grotere vlaktes waar die samenkomt met het zoute water van de Long Island Sound, en het licht zo laat in februari is perfect. Ik rem af om nog een foto te maken.

Ik ben abnormaal gek op landschappen; maar ik ben niet van plan me daarvoor te verontschuldigen. Ik parkeer mijn vaders oude Volvo op het zand achter de hengelsportzaak, waar de luiken gesloten zijn tijdens de winter. Ik pak mijn camera, steek de straat over en maak een paar kiekjes van het koude winterlicht op het ijs.

De telefoon in mijn zak gaat over. Ik negeer hem en ga door met foto's maken. Ik had hier vandaag voor uitgetrokken, maar dat ik Evi moet rondrijden gooit mijn plannen in het honderd. Ik kan er niets

aan doen dat ik een beetje dwangmatig ben over dingen die moeten gebeuren, en als er vandaag iets plaats moet maken, dan maar de punctualiteit. Ik moet nog veel doen aan mijn portfolio voor de fotografiewedstrijd van de Serena Kader Barrois Foundation. Hoewel die pas in juni plaatsvindt, wil ik het zo perfect mogelijk doen en deze winterse dagen vastleggen. Ik ben derdejaars, maar wil me aanmelden voor vervroegde toelating tot Yale. Als ik de wedstrijd win, zou dat mijn kans om te worden toegelaten tot paps oude universiteit behoorlijk verhogen, maar er hoort ook een beurs van duizend dollar bij, en dat zou heel fijn zijn voor mam, ongeacht waar ik ga studeren.

Minstens zo belangrijk als de beurs: als ik win, draag ik de prijs op aan pap. Ik denk dat Evi deels daarom zo lastig tegen me doet. Hij is afgelopen zomer gestorven en het zou een beetje een understatement zijn om te zeggen dat we hem allebei missen, alsof je zegt dat de zon licht geeft. Natuurfoto's maken is mijn manier om met hem verbonden te blijven, me het gevoel te geven dat hij er nog is. Evi en pap gingen altijd uilen spotten. Zij doet dat sinds zijn dood niet meer, heeft geen manier gevonden om hem bij zich te houden.

Ik mis hem zo dat het al pijn doet om naar de auto te kijken. Die was van hem voor hij overleed. Er valt een schaduw over de voorstoel, van de hengelsportzaak, en heel even doe ik alsof het zijn geest is, of beter nog, hijzelf. Dat ik zo dadelijk in de auto stap en dat hij er zal zijn en we samen Evi gaan ophalen en het afgelopen jaar helemaal niet is gebeurd.

Weer mijn telefoon. Mijn vingers zijn stijf van de kou, maar ik haal de telefoon toch uit mijn jaszak en kijk even. Vier berichtjes; waarvan twee van Evi.

Waar ben je?

En dan:

Ik meen het, WAAR BEN JE?

Mijn hartslag versnelt – haar onrust is besmettelijk en ik schrijf terug:

Onderweg, gij ongeduldige!!!

Ze is echt ongeduldig, mijn kleine zusje. Twee jaar en een heel leven jonger dan ik. De hele wereld draait om Evi Mae. Nou ja, voor mij in elk geval. Ik heb als klein kind vast wel de normale jaloezie gekend, omdat ik eerst alleen was en zij er toen bij kwam. Over het algemeen ben ik dol op haar en probeer ik haar te beschermen. Soms voel ik me net haar moeder. Maar ze kan evengoed vreselijk irritant zijn.

Het derde berichtje is van Isabel, mijn beste vriendin. Ze doet ook mee aan de fotowedstrijd en heeft me een foto gestuurd van het altaartje voor de Maagd van Guadalupe in haar moeders slaapkamer. Daar is de recentste toevoeging op te zien; haar moeder brengt voortdurend offergaven en nu zitten er vier gedroogde rozen – ongetwijfeld afkomstig van een van de tafels die haar moeder die dag had afgeruimd – in de sluier van de kleurrijke pop.

Ik schrijf terug:

Brava preciosa!

Dan maak ik met mijn telefoon een foto van het verbleekte bord van de hengelsportwinkel en stuur die naar haar.

Het vierde berichtje is van mijn vriendje, Newton. Hoe moet ik uitleggen wat één vraag van hem met me kan doen? We zijn al zó lang samen, in heel goede en heel slechte tijden. Hij zat in de rij achter me tijdens paps afscheidsdienst en ik had het grootste deel van de tijd mijn hand naar achteren gestoken om de zijne vast te houden. Dus waarom houd ik hem nu op afstand? Het is niet dat ik niet van hem hou. Als er al iets is, is het dat ik te veel van hem hou, zou ik willen zeggen.

Hij heeft geschreven:

Hoe kun je nou zeggen dat het beter is om niet samen te zijn?

O, Newton. Die vraag is te moeilijk om in een appje te beantwoorden en ik ben al te laat om Evi op te halen. Dat is althans mijn excuus. Het is zaterdag en hij en ik hebben elkaar niet meer gezien sinds de school gisteren uitging. En eerlijk gezegd ben ik van plan hem tot maandag te mijden.

Ik stap weer in de auto; mijn vaders geest is verdwenen. Ik gooi mijn telefoon en camera op de passagiersstoel en rijd over Shore Road in noordelijke richting. Nu moet ik me echt naar Evi haasten.

Mijn zus is academisch niet zo sterk. Ze lijkt wel een vierdejaars die genoeg heeft van school, maar ze is pas eerstejaars. Het feit dat ze uren in het museum heeft doorgebracht om research te doen voor een schoolproject verdient dus wel een complimentje. Onze moeder zit proefwerken na te kijken, dus ik ben tot Evi's chauffeur benoemd. Ik zal het goedmaken dat ik zo laat ben door ergens een warme chocolademelk met haar te gaan drinken.

Er vallen lange schaduwen over de weg, die zwarte en zilveren vlekken op de tweehonderd jaar oude stenen muren werpen. Alles is een foto. Ik wil hier stoppen en kijken of ik de zeldzame en aangrijpende schoonheid kan vastleggen, maar mijn telefoon gaat weer. Hij ligt op de stoel naast me, tegen mijn camera aan. Het metaal tegen metaal klinkt hard en schel. Natuurlijk is het Evi.

Als ze nou even geduld had, zou ik er zo zijn en konden we de lange weg terug naar huis nemen, naar de radio luisteren, en wanneer we dan stoppen voor warme chocolademelk, zal ik zorgen dat ze extra marshmallows krijgt. Maar de appjes blijven binnenkomen, kleine Evi-uitbarstingen:

Waar ben je mee bezig dat belangrijker is dan je ENIGE ZUS?

Kort daarna gevolgd door:

Eh, ik sta hier nog.

En dan:

Mijn tijd te verdoen terwijl het MUSEUM wil SLUITEN!
Je houdt mensen van hun AVONDETEN.

Misschien moet ik de passief-agressieve route volgen en haar negeren. HEEL VERLEIDELIJK. In plaats daarvan geef ik gas bij.

En daar is ze weer:

Zeg in elk geval hoe lang het nog duurt.

Mijn hand hangt boven mijn telefoon; ik zit in tweestrijd, of ik gewoon zal doorrijden of zal stoppen om te reageren.

Weer een berichtje, in hoofdletters, alsof ze tegen me schreeuwt, duidelijk zo kwaad dat ze een fout tikt:

GEEF ANTWOROD!

Daar moet ik om lachen, wat zij vreselijk zou vinden.

Ik rijd over het lange rechte stuk naar de brug. De twee witte kerktorens die het dorp Black Hall markeren, steken boven de kale bomen uit waarmee de lage heuvels begroeid zijn. Het is een slaperig dorpje in de winter. In de zomer komen er mensen uit New York en Hartford, met blitse auto's en zakken vol geld, maar in februari is er alleen plaatselijke bevolking en zijn de straten leeg. Dus pak ik mijn telefoon.

Iedereen weet het: niet bellen, sms'en of appen achter het stuur. En ik doe dat nooit! Ik zweer het. Nou ja, soms. Maar alleen als ik zeker weet dat het veilig is, als er geen andere auto's zijn en geen bochten in de weg, alleen als het licht is en als het een kort berichtje is.

Ik zie de verkeerslichten van ons dorp een kleine kilometer verderop. De brug over de Connecticut Rivier is links van me, een eenvoudige boogbrug met de prachtigste uitzichten ter wereld. Velden en wetlands,

winters bruin doorkruist met bevroren getijdekreken, liggen rechts te glinsteren. Ik rijd 67 km per uur, iets harder dan toegestaan. Wanneer ik het verkeerslicht nader, trap ik op de rem. 64 km per uur.

Mijn telefoon in mijn rechterhand, mijn duim de letters intikkend, mijn ogen van de weg naar het beeldscherm en terug. Er komt een pick-up op me af, maar die is nog ver weg, aan de andere kant van het verkeerslicht. Zelfs vanaf hier herken ik hem: de pick-up van de boerderij van de familie Johnson, felrood met houten latten rond de laadbak.

Tijd genoeg; ik rem verder af naar 50 km per uur, toets de 5 in en kijk naar mijn telefoon om snel de rest in te tikken:

5 min. nog.

En ik druk net op tijd op VERZENDEN om wanneer ik opkijk te merken dat ik van de weg ben geraakt en in de berm rijd, waar een oude vrouw in de schaduw haar hond uitlaat, en te beseffen dat ik ze ga raken.

Ik zie alles: ze draagt een zwarte jas, heeft grijs haar en een bril en ik weet niet hoe ze heet, maar ik heb haar in de supermarkt gezien, en haar hond is een labrador retriever met een rode halsband en is achter iets bewegends aan gerend dat misschien een eekhoorn is, en de vrouw heeft haar ogen en mond wijd open. Ik kan haar lippen lezen: *O, nee!* Ik laat mijn telefoon vallen en ruk het stuur zo snel en zo hard naar links als ik kan. De wagen draait, de bumper mist de vrouw op een haar na, serieus, en ik voel een bons en word misselijk omdat ik weet dat ik de hond heb geraakt.

Ik gil en ik zou er alles voor over hebben om de tijd maar elf seconden, of dertien seconden terug te kunnen draaien om die arme hond te redden, en de auto draait nu zo snel rond, één keer, nog een keer, en ik herinner me dat mijn vader heeft gezegd dat ik met de slip mee moet sturen, wat nergens op slaat, vooral omdat de auto de oever af rolt, de ruiten breken en er glas in het rond vliegt. Als ik probeer adem te halen slik ik een stuk in en ik heb nog de tijd om me af te vragen of het mijn

keel en mijn maag zal opensnijden, als de auto ergens neerkomt waar geen enkele auto hoort neer te komen, met zijn neus omlaag, ondersteboven in de bevroren kreek.

Ik hang in mijn veiligheidsgordel. Ik kijk om me heen en alles is stil, ik hoor alleen het geluid van stromend water. Maar de stroom is keihard bevroren; die beweegt helemaal niet. De enige vloeistof is de warme rivier van mijn eigen bloed, en dan wordt alles zwart.

Evi

Tess doet er een eeuwigheid over. Ze stuurde me een appje.

5 min. nog

Maar dat was meer dan een uur geleden. Een eeuw, niet dan? Meestal is ze zo goed op tijd dat je bijna uit het raam zou willen springen. Maar deze keer... wat is er aan de hand?

Bij zussen zegt altijd iedereen: 'Zij is de mooie meid en zij is de knappe kop,' en tja, Tess is allebei. Ik ben, volgens mijn leerkrachten, mijn ouders en zelfs Tess, overdreven ongeduldig.

Dat is waarom ik hier sta, bij het Hawthorne River Museum, waar ik materiaal heb verzameld voor mijn opstel over de Amerikaanse geschiedenis dat volgende week klaar moet zijn. Nona en Emily, mijn beste vriendinnen, zijn al klaar met die van hen en ik voel de druk. Ik heb het gevoel dat ik plagiaat pleeg, eerlijk waar. Maar mijn vader was professor aan Yale, mijn moeder geeft aardwetenschappen in de bovenbouw, Tess is een genie en ik weet wel beter dan te kopiëren. Maar het is zeker verleidelijk.

Tess stelde voor dat ik mijn opstel zou maken over de *Turtle*, 's werelds eerste onderzeeër die tijdens een oorlog is gebruikt, die hier in Connecticut is gebouwd en gebruikt om de Britten te bespioneren tijdens de Amerikaanse Revolutie. Ik heb het grootste deel van de middag zitten schetsen en over het schaalmodel in het museum zitten lezen. Maar ik zat vooral verliefd te wezen op de uitvinders van de onderzeeër, David Bushnell en Phineas Pratt. Knappe kerels van vroeger.

Maar toch:

5 min. nog.

Dat is nu anderhalf uur geleden en het is al donker. Ik kijk weer op mijn telefoon en maak me een beetje zorgen. Het is helemaal niets voor Tess om zo laat te zijn.

Ze weet het niet, maar ik had gewild dat ze met me naar de pijnbomen bij de begraafplaats reed waar de uilen zitten. De begraafplaats waar pap ligt. Het zou een kans geweest zijn om de uilen te zien uitvliegen voor hun nachtelijke jacht; het zou voor het eerst geweest zijn dat ik ze zag sinds pap is overleden. Ik weet ook dat het ijs dat aan de naalden hangt er mooi en mystiek uit zou zien bij zonsondergang en Tess zou foto's kunnen maken voor haar portfolio. We zouden meteen ook even bij pap langs kunnen gaan.

Het was dus voor háár plezier dat ik haar probeerde op te juttten. Maar nu is de zon onder en is het te laat.

Dus ik ben kwaad. Ik ben woest, en ik sta hier bij de museumdeur terwijl het personeel me lelijk aankijkt omdat ze natuurlijk naar huis willen. Dan zie ik de auto van de vriend van mijn zus aan komen rijden. Was ze bij Newton terwijl ze mij moest komen ophalen? Lachten ze me uit, hielden ze me voor de gek met mijn appjes waarin ik haar smeekte op te schieten?

Dat maakt me nog kwader. Dus in plaats van naar buiten te rennen, pak ik een museumbrochure op en doe ik alsof ik lees. Laat ze me maar komen halen.

Maar vanuit mijn ooghoek zie ik dat Newton alleen in de auto zit. Zonder Tess. Mijn zus zit niet naast hem. Ik laat de brochure vallen. Ik kan het gevoel dat door me heen gaat niet verklaren. Ik heb het nooit eerder gevoeld, maar het is een soort paniek die ik kan proeven, alsof ik in aluminiumfolie heb gebeten. Ik loop het museum uit, de kou in.

Newton stapt uit. Hij is lang en zo slungelig en onbeholpen dat sommige leerlingen op school hem achter zijn rug Slungel noemen. Ik soms ook, maar nu lopen we naar elkaar toe en legt hij zijn handen op mijn schouders en wordt de aluminiumfoliesmaak alleen maar erger.

‘Waar is Tess?’ vraag ik.

‘Ze heeft een ongeluk gehad,’ zegt hij. ‘Kom mee.’

‘Hoe bedoel je, een ongeluk?’

‘Evi, schiet nou gewoon op.’

Dus haasten we ons. Terwijl we het dorp uit rijden, vertelt hij me de basisfeiten: Tess is met haar auto over de kop gegaan, mijn moeder heeft hem gebeld om te vragen of hij me wilde ophalen en we rijden nu naar het ziekenhuis in New London.

Haar auto over de kop?

Dat is een zinnetje dat in het journaal thuishoort, in de krant, op de lippen van kinderen die het over hun minderjarige drinkende en straatracende vrienden hebben. Het kan niet over Tess gaan, mijn volmaakte, voor een topuniversiteit voorbestemde zus. Newton vergist zich. Of hij haalt een gemene grap met me uit. Dat zou op zich al grappig zijn, want Newton is zo’n ontzettende hark dat grappen helemaal niets voor hem zijn. Hij is iets te humorloos naar mijn smaak.

Ik kijk naar hem. Zijn handen liggen op de voorgesteld tien-voortwee-positie op het stuur. Zijn bruine haar is lang, maar niet op een coole manier – hij moet gewoon nodig naar de kapper – en zijn bril met zwart montuur glijdt over zijn neus omlaag. Zonder erbij na te denken duw ik hem omhoog.

Hij bedankt me niet. Doelgericht als een laser rijdt hij over Route 95, de snelweg. Zijn telefoon piept. Ik kijk om me heen, maar zie hem niet liggen. Wat nou als het Tess is? Als ze een berichtje stuurt om te vragen hoe het gaat met de grap die ze met me uithalen?

‘Er probeert iemand contact met je op te nemen,’ zeg ik.

‘Dat hoor ik.’

‘Ga je niet kijken wie het is?’

‘Ik ben aan het autorijden, Evi,’ zei hij.

Duh, denk ik. Hij zou nooit op zijn telefoon kijken terwijl hij rijdt. Dat bezorgt me een vreemde rilling, maar ik denk er niet verder op door.

‘Waar is je telefoon?’

‘In mijn zak.’

‘Oké, sorry,’ zeg ik en ik steek mijn hand in de rechterzak van zijn donkerblauwe fleecvest met WOODS HOLE YOUNGER SCIENTISTS BIODIVERSITY CAMP in goud op de borst geborduurd. Ik haal zijn telefoon eruit en lees het berichtje. Het is van mijn moeder:

Kom naar de 2e verdieping – ze ligt op de IC.

Ik hap naar adem. Mijn hart staat stil en begint dan weer te kloppen, sneller dan ooit. Het beukt tegen mijn ribben. Ik ben pas veertien, maar ik heb het gevoel dat ik een hartaanval heb. De smaak van aluminiumfolie overspoelt mijn hele mond, neus en hoofd. Het lijkt wel een buitenzintuiglijk signaal dat Tess in groot gevaar verkeert.

‘Het is dus geen geintje?’ vraag ik.

‘Een wat?’ vraagt hij. Het idee dat iemand op een dergelijk moment grappen zou uithalen is hem zo vreemd dat hij mijn vraag niet eens snapt.

‘O mijn god, o mijn god!’ zeg ik. ‘Ik krijg geen lucht.’

‘Je bent aan het hyperventileren. Stop je hoofd tussen je knieën.’

Het is raar dat de vriend van mijn zus weet wat hij moet doen als ik door het lint ga, maar dat gebeurt me ook weleens terwijl mijn zus niet op de IC ligt. Ik ben de emotionele, heftig reagerende zus. Tess is de kalme, de logische. *Ademhalen, Evi*, zei mijn vader altijd. *Gewoon ademhalen*. Hij wist altijd hoe hij me kon kalmeren, en op dat moment springen mijn gedachten naar hem, bedenk ik dat hij nu hier zou moeten zijn om Tess te helpen en begin ik te huilen.

Newton haalt een hand van het stuur en aait over mijn hoofd. Vreemd genoeg helpt het een beetje. Dus tegen de tijd dat we vanaf Ocean Avenue het parkeerterrein van het ziekenhuis op rijden zijn mijn ogen droog. We haasten ons naar binnen, nemen de lift naar de tweede verdieping, vertellen de verpleegkundige voor wie we komen en dan ziet mijn moeder ons en wenkt ze ons een kleine kamer in.

Mijn moeder draagt een zwarte trui en beige wollen broek; ze moet

recht van school hierheen zijn gekomen. Ze kijkt me aan met een glimlachje in haar blauwgrijze ogen en daar zie ik in dat alles in orde zal komen. Na wat we met mijn vader hebben doorgemaakt, weet ik hoe ik mijn moeder moet lezen. Ze omhelst me.

‘Waar is ze?’ vraag ik.

‘Luister even,’ zegt ze. ‘Ze moeten nog een hoop onderzoeken doen. Maar tot dusver ziet het er goed uit en zodra haar vitale functies zich stabiliseren, mag ze naar een gewone afdeling. Ze is bij kennis en alert. Maar ze is erg van streek. Ze heeft een hond geraakt en maakt zich zorgen over het dier.’

‘Een hond?’ vraag ik, en nu ik weet dat Tess bij kennis is, vraag ik me voor het eerst af wat voor ongeluk het is geweest, waar ze was, hoe het is gebeurd. ‘Mag ik naar haar toe?’

‘Ja, ze vraagt continu naar je. Naar jou ook, Newton. Typisch Tess om zich over iedereen druk te maken. De dokter houdt het aantal bezoekers nog beperkt, dus jij eerst, Evi. Vijf minuten, langer niet. Ze ligt daar, achter het derde gordijn.’

Dus ik ga.

Op de IC staan de bedden rondom de verpleegstersbalie gerangschikt, van elkaar gescheiden door gordijnen, en omringd door machines die zoemen en piepen. Ik loop op mijn tenen omdat ik niemand wil storen, maar dan hou ik het niet meer en ren ik de laatste paar passen, tot ik ademloos aan het bed van mijn zus sta.

‘O, Evi!’ zegt ze zodra ze me ziet. Ze is bleek, gekneusd, verbonden, haar voorhoofd gehecht. Overal zitten naalden en slangetjes. Ik stort in en val haar in de armen.

‘Au,’ zegt ze zwakjes. Ik realiseer me dat ik tegen een naald in haar onderarm heb gestoten. Die zit vast aan een slangetje dat weer vastzit aan een fles heldere vloeistof aan een steun boven haar bed.

‘Het spijt me.’ Ik deins terug en kijk haar aan. Hoe is het mogelijk dat ze er nog knapper uitziet dan normaal? Melkwitte, bijna doorschijnende huid, dat prachtige donkere haar, het verband om haar hoofd waardoor ze er kwetsbaar en teer uitziet, een prinses die van de toren

is gevallen. Ze is lang, tenger en heeft lang, mahoniekleurig haar en blauwe ogen, en ik ben niets van dat alles: acht centimeter korter, vijf kilo zwaarder, met roodbruin, huis-, tuin- en keukenhaar en ‘lichtbrui- ne’ ogen. Tess zei altijd dat ze groen waren, maar ze probeerde alleen maar me het gevoel te geven dat ik bijzonder was – geloof me, ze zijn modderbruin.

‘Is dit mijn schuld?’ vraag ik. Ik flap het er zomaar vanuit het niets uit. En opeens weet ik waarom ik zo nerveus ben en waarom mijn maag van streek is: het is niet alleen omdat mijn zus in het ziekenhuis ligt, maar omdat ik bang ben dat ze hier ligt door mij. Als ze niet onderweg was geweest om mij op te halen, zou het niet gebeurd zijn.

‘Waar heb je het over? De hond liep voor de auto. Gaat het goed met hem?’ vraagt ze, met tranen in haar saffierblauwe ogen.

‘Dat weet ik niet. Tess, wat is er gebeurd?’

‘Hij kwam uit het niets,’ zei ze. ‘Dat is alles wat ik nog weet.’

‘Je was onderweg om mij op te halen.’

‘Evi, mijn hoofd doet pijn.’

Mijn maag maakt radslagen. Ik kijk om me heen, want ik word er beroerd van om het bloed door het verband om haar hoofd te zien sijpelen. Het valt me op dat haar spullen er niet zijn. Waar zijn haar camera, haar rugzak, haar telefoon?

‘Evi? Kun je uitzoeken hoe het met de hond is?’

‘Doe ik.’

Ze bibbert alsof ze het koud heeft. Ik kijk of ik een extra deken zie, maar dat is niet zo. Dus pak ik haar ijskoude hand om haar op te warmen. Ze draagt een plastic armbandje met haar naam: TESS MCCABE.

‘Evi, ik voel me niet zo goed... mijn nek doet pijn. Ik wil papa.’ Haar stem breekt. ‘Ik wil hem nu.’

‘Ik weet het,’ zeg ik. ‘Ik ook.’

En dan geeft ze over. Ik grinnik zwak, hysterisch – ik ben soms zo vreselijk onhandig. Ik begin haar schoon te deppen met een washandje dat ik op het tafeltje vind en de geur van haar kots doet me kokhalzen. Er komt een verpleegster om haar schoon te maken.

‘Mijn hoofd,’ zegt Tess tegen de verpleegster. ‘En ik heb een stijve nek.’

Er komt een dokter binnen, hij schijnt met een lampje in Tess’ ogen en zegt tegen de verpleegster: ‘Corneareflexen.’ Dan vraagt hij Tess met haar rechterwijsvinger het puntje van haar neus aan te raken. ‘Mooi zo, nu met links. Prima.’

Dus het gaat goed met haar. Ze heeft de test voor dombo’s gehaald. Ze heeft wel overgegeven, maar dat is waarschijnlijk normaal, toch? Intussen zijn de radslagen van mijn maag veranderd in achterwaartse salto’s, alsof mijn ingewanden iets weten waar mijn verstand niet aan wil.

Ik realiseer me dat mijn tijd om is. Ik zou Newton bij haar moeten laten, maar ik kan nog niet weg; ik wil dat Tess me verzekert dat alles goed is met haar. Ik wil dat ze me naar mijn opstel vraagt – het zou echt iets voor Tess zijn om nu over huiswerk te beginnen. Dan zou ik echt weten dat het wel goed komt.

De dokter en de verpleegster lopen weg en Tess en ik zijn weer alleen.

‘Gaat het wat beter?’ vraag ik.

Ze antwoordt niet. En ik zie dat haar lippen er uitgedroogd uitzien. Tess – wier mond er altijd uitziet alsof die in een lippenstiftreclame thuishoort, volmaakt, kersenrood en glanzend alsof ze net over haar lippen heeft gelikt, wier blauwe ogen reusachtig zijn, met dikke, lange, donkere wimpers, heel anders dan de mijne, die zo bleek en rossig zijn dat je ze nauwelijks ziet – mijn prachtige zus lijkt voor mijn ogen te vervagen.

‘Wat is er?’ vraag ik.

‘Ik voel me raar,’ zegt ze.

‘Doet je hoofd heel erg pijn?’

‘Het gonst,’ zegt ze.

Hoe bedoel je?’

Tess kreunt zacht. Het klinkt eerst als een fluistering, dan als een rommelende lach en dan als een aardbeving. Ze ligt in haar bed te

schudden, als een door demonen bezeten meisje in een film, mijn engelachtige zus. Haar armen en benen slaan in het rond, haar ogen rollen naar achteren tot alleen het wit nog te zien is.

‘Mam!’ gil ik en ik hou nog steeds haar hand vast als ik mezelf op het lichaam van mijn zus werp om haar rustig te houden. Door haar wilde bewegingen heeft ze de infuusnaald uit haar arm getrokken en een dun straaltje helderrood bloed schrijft iets onleesbaars op haar witte kussen.

Mijn moeder en Newton komen binnen gerend, en daarna een stel verpleegsters, en de dokter die haar vroeg haar neus aan te raken, en Tess ligt te schudden als een kat op een trampoline, en we weten het dan nog niet, maar onze wereld is zojuist voor altijd veranderd.